

LA PERRITXOLA

DOSSIER DE PREMSA

LA PERRITXOLA, LA GERMANA PETITA DE CARMEN

Amb l'espectacle que avui us presentem, Dagoll Dagom reprèn una de les seves línies de treball més celebrades i en la que sempre s'ha mogut més de gust: em refereixo a la felicitat, divertida i, de vegades mordaç, OPERETA, tal com la va inventar el gran déu Offenbach i els seus sacerdots Gilbert i Sullivan.

El triangle amorós del Virrei del Perú (originàriament el barceloní Virrei Amat) amb la còmica Perritxola, jove i bella, independent i un pèl aprofitada, i el còmic ambulat Piquillo, radical i arrauxat, és la trama argumental d'aquesta història que ha nodrit diverses versions molt diferents entre elles: Merimée fou l'iniciador del mite de Micaela Villegas, àlies la Perricholi, amb l'entremès "La carrossa del Sant Sacrament"; Offenbach i els seus llibretistes també el versionaren en "La Périchole" que avui us oferim, i finalment, el director de cinema Jean Renoir en feu una adaptació magistral amb el film "La carrosse d'or" amb Anna Magnani, la qual, al seu torn, fou re-versionada per Juan Ignacio Luca de Tena en un espectacle titulat "La Perricholi y el loro" amb Nati Mistral de protagonista i que va recórrer els escenaris espanyols dels anys cinquanta. A més, La Perrichola, en el seu Perú natal, ha donat peu a nombroses novel·les, pel·lícules, obres de teatre i fins i tot serials de televisió.

Nosaltres, bastant fidels a Offenbach però admiradors de Renoir, hem volgut situar l'acció en un Perú d'opereta, que ens resulta molt proper i que anomenem "el PePerú". En aquest país "imaginari", governa el Virrei amb modes caciquils i autoritaris, enmig d'una gran profusió de signes i símbols militaristes i patriòtics. Per la posada en escena ens hem inspirat en aquelles inoblidables pàgines del CELTIBERIA-SHOW d'en Carandell a la revista Triunfo, que feien les delícies de la nostra adolescència tardo-franquista.

I de tota aquesta barreja de fonts i arguments n'ha sortit aquesta PERRITXOLA, actual i clàssica, mediterrània i rebel, com una germana petita i gamberra de CARMEN, la tabaquera.

JOAN LLUÍS BOZZO

LA MATEIXA SÀTIRA, PER UN ALTRE GOVERNANT

Després que el parell de mesos, amb algun centenar d'hores de treball de taula i redacció, amb els tres integrants de Dagoll Dagom, estiguessin a punt de dur la Perritxola peruana al naufragi definitiu, Offenbach, pres en un principi com a última taula de salvació, es va convertir, primer en illa propícia i més tard en un ampli territori que es desplegava fins més enllà de l'horitzó. Va servir de molt l'experiència de les adaptacions precedents de musicals, amb canvis sempre parcials, tant en el cas d'*El Mikado* com el de *Pirates*, limitats a aproximar a l'espectador allò que li podia resultar allunyat. En aquest cas, hem pogut anar molt més enllà: els personatges i l'argument no varien, però les fletxes enverinades de la sàtira al poder, es desvien del seu primer objectiu, Napoleó III, per anar a parar, amb igual o major precisió, tan despietada i divertida com aquella, a un governant molt més proper, semblantment arbitrari i força més temut pels nostres conciutadans.

La Perritxola sembla de goma. S'ha deixat portar al lloc i el temps del PePerú, amb una flexibilitat insospitada. És la prodigiosa alquímia de la crítica a la misèria concupiscent del poder abusiu. D'aquesta manera, amb un simple canvi d'escenari i de referents, la delícia arqueològica d'aquesta opereta recobra la seva vivacitat i la seva gràcia originals. D'altra forma, quedaria desproveïda de referent concret perquè cap espectador d'avui podria veure darrere el Virrei aquell pompós descendent de Napoleó I.

Podeu estar segurs que cap més públic de la Unió Europea, pot connectar com el nostre, del tot i a fons, amb les incisives intencions d'Offenbach. Cal haver viscut l'experiència del poder en els últims anys per captar el càustic esperit mordaç amb què *La Perritxola* va ser originàriament concebuda pels autors i aplaudida amb ràbia pel públic d'aquell Segon Imperi francès que, en el seu declivi, recorda tant l'Espanya neoimperial dels nostres dies.

Teatre polític, de primera línia d'actualitat, amb la delícia musical d'Offenbach i amb tota la cavalleria argumental original carregant, amb el mateix àcid i divertidíssim bon humor, contra un poder equivalent. Així, ningú que ho desitgi es quedarà sense una bona ració d'artística revenja.

XAVIER BRU DE SALA

LA MÚSICA INFECCIOSA.

Per Joan Vives

Jaques Offenbach (1819-1880), el paradigma de la música francesa del Segon Imperi de Napoleó III, era alemany, i a més a més jueu. Això no és pas poc habitual, si tenim en compte que els jueus han dominat el món de la música escènica, de la música espectacle, de la diversió i l'entreteniment. Algun talent innat ha de tenir la raça que, a més de compositors com Meyerbeer, Mendelssohn, Mahler e Europa, ha estat la llavor del teatre musical americà amb músics jueus com Irving Berlin, Richard Rodgers, Jerome Kern, George Gershwin, Kurt Weil, Leonard Bernstein, Stephen Sondheim, etc. Jo crec que el talent comú que tenen, a part de dominar el seu ofici, és una capacitat per eludir l'avorriment, per detectar exactament quina música li cal a cada situació per tal d'aconseguir l'efecte desitjat.

Offenbach va ser el primer. Per a molts autors ell és l'inventor de la Opereta, que va néixer amb ànim de paròdia de les grans produccions operístiques del moment. Havia de ser un art popular i que enganxés al públic de seguida, un públic burgès amb ganes de diversió. Offenbach afirmava que el seu únic propòsit era el d'entretenir, el de divertir d'una forma lleugera però intel·ligent, per això va utilitzar ritmes de danses populars, estructures de cançó, amb estrofa i tornada com en les que es cantaven en les tavernes, aires de cuplets i, sobretot, el frenètic CAN CAN que ell va popularitzar. Sortir a veure una Opera-bufa, o una ópera cómica es va convertir en l'última moda de Paris. S'havia creat la necessitat i Offenbach tenia el producte, o el sabia crear. Va néixer l'Offenbach empresari.

Offenbach era un músic molt preparat, un virtuós del violoncel que tocava a duo amb un altre jove hongarès que també va fer fortuna com a pianista, un tal Franz Litz. Tot i aquest 'excés' de coneixements, sabia escriure musica senzilla, popular, directe i divertida, i sobretot, infecciosa, perquè té la capacitat d'encomanar-se, de fer vibrar, d'inculcar-se en el cervell, i de posar-te de bon humor. Ell va establir les bases de l'estil. Música tremendament teatral, una autèntica lliçó per les generacions futures de compositors del gènere, com Strauss, Lehar, Sullivan, etc.

Per això, quan la proposta de Dagoll Dagom és fer una Perritxola en clau molt més teatral, perquè la història ens enamora, l'esforç d'adaptació és menys aparatós del que sembla, perquè Offenbach escriu cançons, molts cops simplement amb acords de tònica i dominant i, això sí, una capacitat melòdica envejable. Tonades pensades per l'actor, molt teatrals, que mesuren perfectament l'efecte del gag, les claus de la comèdia. Ell ho tenia molt en conta perquè era ell mateix qui dirigia teatralment els seus espectacles, que omplien simultàniament els teatres de París: Les Bouffes-Parisiens, Variétés, Gaîté, Opera Cómica, Palais-Royal, etc. Una activitat frenètica i incansable. (l'octubre de 1869 va estrenar, en tres teatres diferents, tres obres noves, els dies 7, 10 i 11!) L'Offenbach empresari i director manaven per sobre de l'Offenbach compositor. Per això la seva música és tant efectiva, tan poc retòrica, tant al servei de l'espectacle.

Deixeu-vos infectar per aquesta música. No tindreu mai malaltia més dolça.

LA PERRITXOLA

El nou projecte de DAGOLL DAGOM, LA PERRITXOLA, és una de les operetes més celebrades de Jacques OFFENBACH, autor de La Bella Helena entre d'altres èxits, tot i que gens coneguda al nostre país. Les previsions inclouen la inauguració del FESTIVAL GREC DE BARCELONA el dia 25 de juny de 2003, l'actuació als JARDINS DE CAP ROIG durant el mes d'agost, al Camp de Mar de Tarragona el 5 de juliol. i una temporada al TEATRE VICTÒRIA de Barcelona, a partir del mes d'octubre de 2003.

ARGUMENT

Es tracta d'una òpera bufa brillant i molt irònica, apta per a tots els públics de totes les edats i condicions, en la que el cèlebre compositor (considerat arreu com el pare de l'òpera còmica o opereta) posa en ridícul el poder absolut representat pel VIRREI, i els excessos de la passió romàntica representats pel jove PIQUILLO.

En un Perú llegendari, el VIRREI AMAT (barceloní com tothom sap) coneix una còmica ambulante, la PERRITXOLA, que es guanya miserablement la vida cantant pels carrers de Lima amb el seu company (i enamorat) PIQUILLO. El VIRREI, home sensual i acostumat a aconseguir tot allò que desitja, farà mans i mànegues per tal d'aconseguir els favors de la bella, cosa que, en un principi, aconseguirà davant de la desesperació del pobre PIQUILLO, amant rebutjat. Però finalment els dos joves enamorats podran retrobar-se i fer les paus amb el VIRREI davant les rialles del poble de Lima que ja està acostumat a les "calaverades" del seus governants.

ACTUALITZACIÓ

En la versió que DAGOLL DAGOM ha realitzat de l'opereta original i que ha anat a càrrec de XAVIER BRU DE SALA, s'ha fet un èmfasi especial en els aspectes còmics i grotescos de l'actualitat per tal d'insertar-los dins de l'argument de la funció, amb la qual cosa s'ha guanyat en ironia, diversió i interès. Al mateix temps, s'ha plantejat una reorquestració total de la

partitura a càrrec de JOAN VIVES. Tant l'un com l'altre són vells col.laboradors de DAGOLL DAGOM i han signat adaptacions d'operetes de la companyia com "EL MIKADO" o "ELS PIRATES". En aquest sentit, l'èxit està assegurat.

POSADA EN ESCENA

DAGOLL DAGOM, al llarg de la seva trajectòria, s'ha especialitzat en la creació de TEATRE MUSICAL, procurant sempre defugir els camins massa solcats i anant a cercar noves vies de creació i enriquiment artístic. Ara, al posar en solfa aquest nou projecte, DAGOLL DAGOM vol donar un pas endavant en el que es podria anomenar LA concepció GLOBAL del teatre musical. En aquest sentit, la idea bàsica de l'espectacle està conformada per la interacció dels músics i els actors. De fet, amb la PERRITXOLA, DAGOLL DAGOM vol esborrar la separació entre cantants i orquestra (habitual a tot el teatre musical) i aconseguir una companyia en que no hi hagi diferències entre els uns i els altres: els actors tocaran els instruments i els músics actuaran, o dit d'una altra manera, els músics i els actors seran una mateixa cosa.

REPARTIMENT

MARTA MARCO, una de les actrius amb més projecció del teatre català, interpreta el personatge de LA PERRITXOLA: una artista de carrer que davant la pobresa que genera l'art autèntic es deixa seduir per l'art monetari de la cort. Protagonista de la darrera sèrie de televisió de Dagoll Dagom *Pisco-Express* i després de protagonitzar *Romeu i Julieta*, *La filla del Mar* i *Terra Baixa*, s'estrena com a protagonista en el teatre musical.

XAVIER BERTRAN, un gran actor molt popular pels divertidíssims personatges que ha compost per programes de TV3 com ara *7 de Notícies* i *7 de Nit*, és el PIQUILLO: un cantant ambulat que s'oposa frontalment al sistema establert i que està perdudament enamorat de LA PERRITXOLA. Aquesta és la seva tercera incursió en el teatre musical. Després de *Casta Diva* i de *Flip*, protagonitza per primer cop un espectacle amb Dagoll Dagom.

PEP CRUZ, un dels grans actors del teatre musical tant a Catalunya com a la resta d'Espanya on destaca el darrer muntatge de *Hello Dolly* amb Concha Velasco, tanca el triangle de protagonistes interpretant EL VIRREI: governador autoritari que intenta seduir a LA PERRITXOLA usant el vell truc de l'eròtica del poder. Actor mític d'espectacles de la companyia com

ara *Mar i Cel*, *Flor de Nit* i *Pigmalió* entre d'altres, torna a Dagoll Dagom per protagonitzar l'opereta d'Offenbach.

DANI CLARAMUNT, actor especialitzat en el teatre musical, interpreta a PANATELLAS: un dels homes del VIRREI que lluita per aconseguir la successió en les properes eleccions al tro. Espectacles com *Annie*, *The Full Monty*, *Assassins* o *Zorba* l'avalen com un dels actors joves de més talent dins el gènere musical.

XAVIER MESTRES, cantant, actor i músic de solvència àmpliament contrastada, és DON PEDRO DE HINOYOSA: l'altre home de confiança del VIRREI que pugna amb Panatellas per ser el candidat elegit a successor. Títols com *Guys and Dolls*, *Sweeny Todd*, *Testimo, ets perfecte... ja et canviaré* o *The Full Monty* l'avalen. Amb Dagoll Dagom ja havia treballat a *Flor de Nit*. Torna ara amb *LA PERRITXOLA*.

ISABEL SORIANO, cantant i actriu emblemàtica de Dagoll Dagom en espectacles com *Mar i Cel* o *Flor de nit* entre d'altres, torna a la companyia per interpretar, amb NEREA de MIGUEL i MARTA RODRIGO, les TRES COSINES propietàries del cabaret TORITO BRAVO. Tres cantants, actrius i músiques que combinen les tres especialitats de manera brillant.

DIEGO MOLERO -cantant i actor de teatre musical- i GENÍS HERNÁNDEZ -com a VELL PRESONER- es barregen entre els súbdits i els cortesans del Virrei i conformen la resta de personatges de la història.

La resta del repartiment el conforma una orquestra de sis MÚSICS-ACTORS que toquen, canten i ballen durant tot l'espectacle. Ells són: LAIA RIUS (violí), FERRAN PIQUÉ (clarinet), ANNA FERNÁNDEZ (flauta), NÚRIA ANDORRÀ (percussió), MERITXELL DAURÀ (contrabaix) i ROGER BELMONTE (acordió). Tots ells sota la batuta de XAVI NAVARRO, pianista de gran experiència en el teatre musical: espectacles com ara *Els Pirates*, *Chicago*, *Hello Dolly* o *Rent* en són un bon exemple.

FITXA DE L'ESPECTACLE

"LA PERRITXOLA" D' OFFENBACH

VERSIÓ: Xavier Bru de Sala

ADAPTACIÓ MUSICAL: Joan Vives

DRAMATURGIA: Joan Lluís Bozzo, Anna Rosa Cisquella i Miquel Periel.

DIRECCIÓ MUSICAL: Joan Vives

ESCENOGRAFIA: Montse Amenós

VESTUARI i CARACTERITZACIÓ : Antonio Belart

COREOGRAFIA: Natalia Viñas

DISSENY DE LLUMS: Ignasi morros

DISSENY DE SO: Oscar Maza

IMATGE : Nazario

AJUDANT DE DIRECCIÓ: David Torres/ Miquel Periel

PRODUCCIÓ EXECUTIVA: Anna Rosa Cisquella

DIRECCIÓ: JOAN LLUIS BOZZO

COLLABORADORS

Confecció Vestuari :	Goretti Puente Toni Langa
Ajudants Vestuari :	Emma Escolano Maribel Salvans
Ajudants escenografia :	Montse Garre
Ornamentació i complements :	Nazario Samblás
Perruqueria i maquillatge :	Toni Santos
Sabateria :	MenKes
Barrets:	Nina Paulowsky
Copista :	Daniel Garcia Muñoz
Construcció escenografia :	Arts-Cenics, S.L.
Fotos assaig:	Pere Virgili

REPARTIMENT:

MARTA MARCO	La Perritxola
PEP CRUZ	Virrei
XAVIER BERTRAN	Piquillo
DANI CLARAMUNT	Panatelles
XAVI MESTRES	Don Pedro de Hinojosa
ISABEL SORIANO	Guadalena , coros, i viola
MARTA RODRIGO	Berginella, coros i teclat
NEREA DE MIGUEL	Mastrilla, coros i violocel
GENÍS HERNÁNDEZ	Vell presoner
ANNA FERNÁNDEZ	Coros i flauta
NURIA ANDORRÀ	Coros i percussió
ROGER BELMONTE	Jutge, coros i acordió
MERITXELL DAURÀ	Coros i contrabaix
DIEGO MOLERO	Arquebisbe, coros i guitarra
FERRAN PIQUÉ	Coros i clarinet
LAIA RIUS	Coros i violí
XAVIER NAVARRO	Piano i Dtor. musical d'assaig

PRODUCCIÓ: DAGOLL DAGOM-FESTIVAL D'ESTIU DE BARCELONA
GREC 2003- FESTIVAL JARDINS DE CAP ROIG.

Amb el suport del DEPARTAMENT DE CULTURA DE LA GENERALITAT .
INAEM. MINISTERIO DE EDUCACION, CULTURA Y DEPORTES.
GENERALITAT DE CATALUNYA. Institut Català de les Indústries
culturals.

DAGOLL DAGOM
Maig 2003

Per més Informació de premsa:

PUBLYDOS- Gabinet de premsa de Dagoll Dagom
Elsa Brendle/ Sara González
Tel. 93 488 03 33/ fax: 93 488 0633
E-mail: publydos@publydos.net